

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra En mærkelig Røst fra Sverrig

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 260. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1816_285-txt-shoot-idm145/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

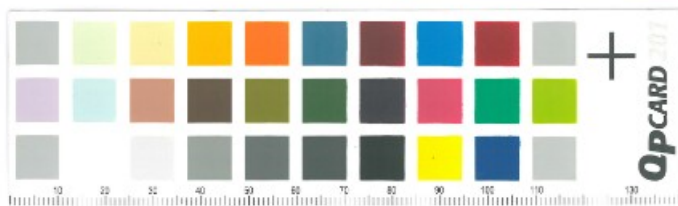
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

for af borgerlig og moralsk Ordelt; thi siige Forsøg, hvoe frygtelige de end kunne synes, finde dog fernt eller tidlig deres Modvægt i den almindelige Menneske-Forsand og Falskhed, der ei kan fornægte sig selv. Det, vi tale om, de langt farligere, gjentagne Forsøg paa at gjøre verdslig Visdom til Religionens Lovværg, lode den maale Troen med sin egen forre Aft og stikke den derefter og odenlig i ene Man gjør Gud en Tjeneste dermed. For at gøre en Slagt, der vilde begribe eller forstaae Aft, Religionens Bøsen ret aienhellig, seer Man My stier ier ne s heilige Støt fra hendes Ansigte og fravendte hinde Bløden, som fra Aftids Tid omstraaede hendes ærværdige Hæ. Haabets Aker falde ud af den Haand, der nu Kulde gjøre Gavn i Borgerskabens Tjeneste, og hendes Sælde, som for dum bar det heilige Kord, Troens og Kjærligheds Seterskammer, nedfangees nu under Moralens kolde og tunge Sten tavler. Omflødt efter et vogelskudet Døgn Døstet og Læner, omflødt efter hver ny Philosophisk Skygge, var han ei længer den sublim, velsignede, kraftige Livets og Dødens Læremaker, som, indset i Verden af Jesus og Hans Apostler, huskede Hjertet, hilsede Lyfernes Nøse, heilige Vilien og den vprøstke, vildfarende Fornuft til hange under Troens Lydighed. Foragter af den selvsjovte Visdom, utjendelig for den fromme Eenfoldighed, magtesløs og forsummet led han for de udte Dødsfælle, som forlangte Raad og Bistand, Rø og Trost under Livets Bristelser og Lykke-Elister, i Tidens Vildrede og i Gravens Nat, og efterhaanden blev hun til saa tom en Skygge, eller dog et livløst Begynde, hendes rette Bøsen, hendes levende Aand hundes daglig mere forsummet af Jorden. O, Jorden blev øde og tom, og der var Mærke

over Døstet, over Døstet i de Sjæle og Hjertet, som af allehaande Vildfarelse havde ladet sig forlokke fra Eenfoldigheden i Christo og Hans magt rige Ord.

Dødret vi have seet Følgerne af disse Mennesker-Døstend, vi hvoe sattet over den menneskelige Lovmøds unøstige Lmøge med et maale Guds Døde og Gudfrøstigheds store Hemmelighed, men frøstet have vi ikke; thi Vesteren sagde: paa Helligdoms-Døret vil jeg bygge min Kirke, og aldrig skal Helvedes Døre vende den overlegne; en tiden Gud kan Menneskeheden vel lode sig forvilde af Blandværk, men Hjerte og Sandhed leve dog ogsaa deres Døt, seierlig og forskjønnet skal Evangeliet som Lørdem læste sig paa Døngen af Døgnets saltne Olysteme og Hødenes Sønderknuft Vasen; med handhavet Møstet, mild og mistandelig skal den himmelske Sandhed opløse sin misjendte Helligdom og der, hvoe Ham som ene formaer at vøder Løve, der skal den mødige, forvilde Tankt finde Høle og Lys, der skal den Løve finde Kraft, den vøder færdige Maade, den vøderede Hø. Alt afsløget Man at komme sig ved Christi Evangelium og nærmer sig daglig mere Erkendelsen af vor Trang til det Vølbøning, Hølsen af det Kraft; aft seer Man Verdens-Mennesker forlade deres jordiske Dødrøst, for at løve og tilbede Gud i Høen med den Hø, som holder Høitid; selv i Høden seer Man Høie og Løve sankt sig om trostke Løere, som vøderede Christum, den Møstfærdige, til Omvendelse og Troe, til Samvøstigheds seer og Forsøning, og hine Socialismens og Døstmens møtte Eterfønt møde Høende Møstog, vøder daglig mere Høden og mildere farline, og vil efterhaanden forsumme. Ved de store Lørdomme, som lyde fra østede Høstøer og Hødige

Land, som det færdigste og bedste sig, Ligesæl-
 digheden opvarmede, Vantroen fjæle sig
 beskammer, og Man skal indse, at Guds fægt og
 Hærfærdighed er hoi og hoi, og Man skal hange
 om Siler med Guden i de Hærfærdiges Dauluner.
 Dagslig skal Man mere end om den trofælske
 Viisheit, at Han, som kom til Verden for at vidne
 om Sandhed, og i Høis Mund blev ikke fordet
 Svig, at Han har os for rent og klart aaben-
 baret os alt Guds Mand og Villie til vor Sa-
 lighed; at Han, Guden af Guds klare Ord, ei
 behøvede at lampe sig efter en fordomfuld Sam-
 tids indskrænkede Begreb, da Han for alle Tider
 og Lande kundgjorde om vor Forbærelse og Ope-
 ration, om de Hindringer som maade paa Hællige
 gjorensens Vej, om de aandelige Hender vi have
 at bekjempe, de Naademidler der ere os skænket
 til Begjærlighed og Træst, de Pligter vi have at op-
 fylde, og der Haab til hviler vi os kaldte. Nei,
 Han den gode Herde mislede os ikke, og
 hoi som vil gjere Guds Villie skal vel merke, at
 Christi Rørd er af Gud, os tilkommer det tro-
 sig at følge Hans Anvisning, os paaligger det at
 hoi Han: Gud, hoi paa Hans Forjættelse og
 forfænde Hans rene Ord, uden enten at lægge
 dertil eller tage deraf; thi Himmel og Jord skal
 forgaar, men Jesu Ord skal ikke forgaar.

Brøder! glæde eder med os, at disse ælde
 gamle Sandheder, om de end ensfund have været
 glemte og vandfæ, dog lene os igjen og komme
 daglig meer tilværelse i al deres aadommelige Høi-
 hed og Trosfælsheit! ved Hjertets og Erfarin-
 gens forenede Vidnebygd skal Verden hede mere
 overtægtes om, at Ingen kan lægge ouden Gynd-
 vold end den som lovt er, nemlig Jesus Chris-
 tuss, den Grundvold og Klippe, paa hvilken alt
 Menneskeværld, al Dyd og Salighed, alle Forjætt-

telser haade om dette og om det tilkomende Liv
 manne hvile. Men os, Religionens Tjenere, er
 det, som skal vaage og hede, saa Stengen med det
 brandende Lys ei vorder bortstyrt, os er det, som
 skal vogte det betroede Gode og se efter, at Jo-
 gen foreades af dem som ere os gløve, og dertil
 vil vi ønske hvorvandre indbyrdes den barmhjertige
 Guds Naade og Bistandelse.

Saa lyder Taler, og vilst skal det attende
 Aarhundredes Efterstædere beskænde, at de ei vilst
 have seet et mere truende Manifest, ligesom alle
 Christne bør glæde sig ved den Viisheit, at en Jæde
 paa Jorden gaar sikkerlig den Spandom i Op-
 foldelse, som her forkyndes, og hoi skalde det dog
 ei være hos os, opfyldes her i Sjællighed og
 Sandhed!

N. F. S. Grundtvig,
 Præs.

Om det Skole- og Højskole- og Biskopskole-

(Bemærkning; se No. 15.)

8. Skulde siden Biskopskole- og Højskole- og
 gang vorder saa indbet, at samme vilde blive for
 videløst for hele Skole- og Højskole- og Biskopskole-
 mittee, saa der man være betænkt paa at indrette
 Højskole- og Biskopskole- og Højskole- og Biskopskole-
 og gjere det Nærmere offentlig bekendt. Indtil
 den Tid har Skole- og Højskole- og Biskopskole-
 comittee, en Hovedcasse, og er Højskole- og
 vedoplygssted for Biskoper. Alle Ind-
 sendelser stiles derfor til det Skole- og Højskole- og
 Biskopskole- og Højskole- og Biskopskole- og Biskopskole-
 comittee i Skole- og Højskole- og Biskopskole- og
 af den dertil befaldsmægtige Ordforer. —
 Alle bestemte aarlige Bidrag, ligesom og alle
 Forretninger og Gaver, indsendes til den fæl-

